

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
צו

myshliach.net

לקו"ש חלק א' ע' 204 ואילך
מתורגם ללה"ק

האור בהשגתו הריהו מנזור מכל עניני העולם.

עלול, איפוא, אדם זה לחשוב כי מאחר והוא עסוק בהשגה, והוא עומד בדרגה שהיא נעלית מכל התרגשות – אין לו צורך ב"אש". – משום כך נאמר לו: "לא תכבה – אפילו בשבת".

מן הקצה השני: אדם העומד מרחוק – חושש שאין לו, חס ושלום, כל קשר. נאמר לו: "לא תכבה – אפילו בטומאה", אל תשים לב למצבך, "לא תכבה" – דאג ש"אש התמיד" לא תכבה, השתדל להעלות את האש האלקית שבקרבך. דבר זה יביא לכך ש"לא תכבה", כפירוש המגיד ממעזריטש נ"ע¹⁴: כל ענייני ה"לא", הדברים הלא טובים, "תכבה" – יכובו.

(משיחת פורים, תשי"ד)

ח. פתגם זה של המגיד מלמדנו שכדי לכבות את ה"לא" יש צורך באש

ז. לפסוק "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" נאמר בירושלמי¹²: "תמיד – אפילו בשבת, תמיד – אפילו בטומאה".

כפי שהוסבר פעמים רבות קיימים כל הענינים והעבודות של המשכן והמקדש הגשמי – גם במשכן והמקדש הרוחני הנמצא בתוך כל אחד מישראל.

המזבח הוא לבו של האדם. כשם שבמזבח הגשמי היה "מזבח החיצון" ו"מזבח הפנימי" כן יש בלב "חיצוניות הלב" ו"פנימיות הלב"¹³. המזבח שלגביו בא הציווי "אש תמיד תוקד על המזבח" הוא – המזבח החיצון, ובבחינה הרוחנית: צריכה להיות התלהבות גלויה, בחיצוניות הלב – הלב חיים ליקוד אל האלקות.

תוכן השבת הוא – שביתה, הינזרות והתעלות מן העולם, ולפיכך אסורות ביום זה מלאכות "עובדין דחול". מבחינת ה"עבודה" הנפשית של האדם – פרוש הדבר: השגה (קליטה עיונית), וקראת לשבת עונג, ומחמת התגלות

שעדיין נשאר רושמו של חטא העגל. רק ביום השמיני, לאחר שהושלמה האש שלמטה שכיבתה את ה"לא" לגמרי, וביטלה את חטא העגל – אז "ותצא אש מלפני ה'" וגו', שרתה שכינה במעשה ידיהם¹⁷.

מה היא חשיבותה העצומה של האש שלמעלה – עד כדי כך שלשם השראתה יש צורך בשלימות ה"עבודה" של האש שלמטה?

– הנבראים מוגבלים, ועבודתם הרוחנית והדרגות שאליהן הם מגיעים – מוגבלים אף הם, ולכשעצמם אין להם קיום נצחי. כדי שיהיה לכך קיום נצחי – יש צורך ב"המשכה" מלמעלה, שהרי הוא, יתברך, אינו מוגבל.

לפיכך – בשבעת ימי המילואים "הוקם המשכן בכל יום ופרקו": מצד הנבראים אין אפשרות של קיום אמת. רק ביום השמיני, כשהיתה השראת השכינה ותצא אש מלפני ה' – הוקם המשכן "ולא פרקו", אז היתה הקמה אמתית, בקיום נצחי.

כך יובן גם ענין זה של שבעת ימי המילואים ויום השמיני: האש שלמעלה באה דוקא ביום השמיני, שכן ידוע ששבעה הם ימי ההיקף – כלומר: הבחינות הקשורות לעולמות, ואילו שמיני הוא למעלה מההיקף¹⁸ – אור שלמעלה מן העולמות והוא הענין האמור של אש שלמעלה.

תמיד – בהתלהבות מתמדת לתורה ולמצוות.

לא די בכך שבעבר, או אף לפני דקה אחת, היתה לאדם התלהבות לתורה ומצוות. ההתלהבות צריכה להיות תמידית, שכן כשישנה קרירות של רגע אחד – עלול ה"לא" לחדור בינתיים.

והרי זה גם הטעם למצות זכירת מעשה עמלק בכל יום ויום¹⁵: יש לזכור תמיד לבלתי תת לקרירות עמלק לחדור ח"ו אף לרגע, ככתוב: "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה".

ט. ענין נוסף טמון באש התמיד: היא מהווה הכנה לאש שלמעלה, כמאמר רז"ל¹⁶: "אף על פי שאש יורדת מן השמים – מצוה להביא מן ההדיוט", כלומר: האש שלמטה משמשת הכנה ו"אתערותא דלתתא" להביא האש מן השמים.

ברם, אימתי מביאה היא את האש מן השמים? – כשהאש שלמטה היא בשלימות – או אז היא "ממשיכה" את האש שלמעלה.

אנו נוכחים בכך בפרשיות הנוכחיות (צו ושמיני): בימי המילואים – למרות שכל המשכן וכליו והמזבח הוקמו כבר, והיו משה ואהרן וכו' וכבר הוקרבו קרבנות – לא שרתה, בכל זאת, שכינה במעשה ידיהם, משום

שהיו במשכן – חסרה לו השראת השכינה, כיון שהדברים הם ללא רוח חיים, עד שעלול להיות שעדיין קיים בו רושמו של חטא העגל.

תורה ומצוות צריכים להיות בהתלהבות ובחיוניות – בכל שלשת ה"קווים" – תורה, עבודה וגמילות חסדים.

תורה: אין אדם צריך לצאת ידי חובתו בפרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית – כשליממה כולה אין הדבר נוגע. אין ללימוד להיות בלחישו – כשלעצמו אין הדבר נוגע. חייב להיות "לא ימוש" גו', וחייב להיות "ערוכה בכל רמ"ח אברים – כל עצמותי תאמרנה"²⁰, בחיוניות.

עבודה: על התפלה, שהיא קו העבודה, להיות לא "קבע", כי אם "רחמים ותחנונים לפני המקום"²¹, תוך תחושת חיוניות.

גמילות חסדים: המצוות, שכללית הן מהוות את קו הגמילות חסדים, צריכות להיות לא רק לשם יציאת ידי חובה. חובה לקיים מצוות בהידור, דבר הנובע מן החיוניות שיש לאדם בקיום המצוות.

וע"י שלימות האש שלמטה – "נמשכת" האש שלמעלה, השכינה שורה בתורתו ועבודתו עד לבכל מעשה ידיו, גם בעניניו הגשמיים.

וכאמור, נוצרת "המשכת" בלי גבול

י. מאידך, למרות שנבראים לכשעצמם אינם מסוגלים להגיע לדרגות נצחיות – הרי, כאמור, השראת האש שלמעלה באה אך ורק ע"י שלימות העבודה של האש שלמטה. ופירוש הדבר, שכאשר הנברא עושה את כל אשר ביכלתו, אף שהדבר בהגבלה, נותן לו הקב"ה את האש שלמעלה, בלי גבול.

גם דבר זה רמוז במלה "תמיד" שבפסוק (אש תמיד תוקד גו'): משמעות "תמיד" היא – בלי גבול, למעלה מהזמן. הזמן לכשעצמו, מאחר שהוא מורכב מחלקים מוגבלים, חייב להיות בהגבלה¹⁹, אלא שבכל זאת – מתוך שלימות העבודה של האש שלמטה "נמשכת" בחינת בלי גבול שלמעלה מהזמן – ויתר על כן – זה נמשך בתוך הזמן, והזמן עצמו נעשה נצחי, תמיד.

פירוש הדבר לגבי העולם: בתוך הטבע מופיעה הצלחה שלמעלה מהטבע.

יא. "נקודת" ההוראה שבאמור: כל יהודי הוא, הרי, משכן ומקדש אליו יתברך, כאמור: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם – בתוך כל אחד ואחד מישראל". יש צורך, איפוא, לדעת שכל עוד חסרה ה"אש" – החמימות והחיות – הרי אף כשאדם לומד תורה, מקיים מצוות, ויש לו כל הענינים

– בגבול, וגם בלבושי הטבע נראית
ברכת הוי' והצלחה שלמעלה מהטבע.

(משיחת ש"פ צו תשי"ז)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

צו

מתורגם ללה"ק

על הכוהן שמוציא את הדשן מצוה התורה: "ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים". מבאר רש"י שאין זו חובה, אלא מדת דרך-ארץ. בעת הוצאת הדשן עלולים הבגדים להתלכלך ולכן ראוי להחליף את הבגדים, וללבש בגדים פשוטים יותר לצורך עבודה זו.

רש"י מביא דגמא מעבד שמבשל למלך תבשילים, שבודאי לא יגיש למלך את כוסו באותם בגדים בהם עבד במטבח.

בדרך כלל יש למלך עבדים שונים שממלאים תפקידים שונים. העבד שמבשל אינו העבד שמגיש. אולם מן הפסוק "ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים" אנו למדים ששתי המלאכות כן נעשו על ידי אותו כוהן עצמו. כי נאה לו לכוהן שעובד במקדש לצאת בעצמו ולשפך את הדשן, שכן כל מלאכה שהיא לעבודת ה', ראויה לו.

כל ישראל הם "ממלכת כהנים וגוי קדוש". כל יהודי מצוה לשלב ולעסוק בעבודת ה' גם אם היא מצריכה החלפת בגדים, גם אם אינה העבודה הקלה והנכבדת ביותר. כל פרט בעבודת ה', אפלו הכנות למצוה, ואפלו ההכנות להכנות, הן כה חשובות עד שהכוהן עצמו מבצען.

איננו מקימים מצוות בשל חשיבותן, ואיננו מחשבים איזו מצוה קלה יותר ואיזו חמורה. אנו מקימים את המצוות כי זהו רצונו של ה' יתברך. לא חשוב לנו מהו רצונו. כל מצוה – חשובה עבורנו, ועלינו לקיים כל מצוה, ואף את ההכנות שקשורות למצוה, באותו רצון ובאותה מסירות. עלינו לשמח בכל פעלה, גם בהוצאת הדשן, שאנו זוכים למלא את רצון ה'.

כאשר יהודי עוסק בקרובו של יהודי שני, אל לו לומר: עניני לקרב רק מי שמצוי בבית הכנסת או בבית המדרש, יהודי שהתרחק יותר איני קשור אליו, ולא עלי לקרבו. זו טעות. הנה, הכוהן מחליף את בגדיו, הוא הולך למקום נחות ביותר, שזו ירידה עבורו, אך רק כך זוכה הוא להקרא 'כוהן'.

כך נהג הקדוש-ברוך-הוא בכבודו ובעצמו. כאשר ירדו בני ישראל למצרים ירד הקדוש-ברוך-הוא עמם, והוא עצמו הוציאנו ממצרים "לא על ידי מלאך ולא על ידי שרף ולא על ידי שליח... אני ה' אני הוא ולא אחר". וכך יהיה בקרוב ממש כשהקדוש-ברוך-הוא יטל כל יהודי בזרועו ויוציאנו מן הגלות, עוד בחדש ניסן זה!

(מעובד על-פי לקוטי שיחות חלק לז עמ' 1, 5-6)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

לא תִּכְבֶּה

שְׁנֵי מִזְבַּחַת נֶצְבוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן וְהַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי. לְגַבֵּי הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן מוֹצְאִים אֶנּוּ הוֹרָאָה מֵעֲנִינֹת בְּפִרְשַׁת הַשְּׁבוּעַ, שְׁכָתוּב עֲלָיו "אֵשׁ תִּמִּיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה", וְהֵינּוּ שְׁתִּמִּיד צְרִיכָה הָאֵשׁ לְדַלֵּק עֲלָיו. וּמִסְבִּירִים חֲז"ל מֵהוּ "תִּמִּיד" - וּמְבִיאִים שְׁנֵי הַסְּבָרִים: תִּמִּיד - גַּם בְּשַׁבָּת, וְהֵינּוּ שְׁגָם בְּשַׁבָּת תִּמְשִׁיחַ הָאֵשׁ לְבַעַר מְבִלֵי שֵׁיכְבוּ אוֹתָהּ, וּפְרוּשׁ שְׁנֵי: "תִּמִּיד", גַּם בְּטַמְאָה. שְׁגָם כְּאִשֶּׁר הָאָדָם טָמֵא מִמְשִׁיכָה אֵשׁ לְדַלֵּק.

הַתְּמִיּהָ:

כְּפִי שְׂדוּעַ לָנוּ כָּבֵר מִשְׁבוּעַ שְׁעֵבֵר - כֹּל מָה שֶׁהָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ מֵהוּ עֵבוּרָנוּ לְמוֹד וְהוֹרָאָה, לְכֹל יְהוּדֵי בְּכֹל מְקוֹם וּבְכֹל זְמַן. מָה לּוֹמְדִים אֲנֵנו מִשְׁנֵי הַמִּזְבַּחַת, וּבִיחֻד מֵהוֹרָאָה הָאֲמוּרָה לְגַבֵּי הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן שְׁתִּמִּיד צְרִיכָה בּוֹ הָאֵשׁ לְהִיּוֹת דְּלוּקָה?

הַתְּשׁוּבָה:

הַמִּזְבֵּחַ מְשׁוּל לְלֵב. וְגַם בְּלֵב יֵשׁ פְּנִימִיּוֹת הַלֵּב וְחִיצוֹנִיּוֹת הַלֵּב. פְּנִימִיּוֹת הַלֵּב הַכּוֹנֵה לְדַבְּרִים שֶׁשְׂמוּרִים בֵּינֵינוּ לְבֵין עֲצֻמָּנוּ, הַפְּנִימִי הָאֲמִתִּי שֶׁלָּנוּ. חִיצוֹנִיּוֹת הַלֵּב, הֵם הַדְּבָרִים הַחִיצוֹנִיִּים לְכְאוּרָה שֶׁקְשׁוּרִים לְהַרְגִּישׁ הַלֵּב שֶׁלָּנוּ:

וְכַאֵן אוֹמֶרֶת הַתּוֹרָה שֶׁהָאֵשׁ בַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן צְרִיכָה לְדַלֵּק כֹּל הַזְּמַן, וְכֵן גַּם אֲצֻלָּנוּ, דְּהָאֵשׁ וְהַהֲתַלְהָבוֹת הַחִיצוֹנִית שֶׁלּוֹ בְּעֲנִינֵי קִדְשָׁהּ - אֲסוּר לָהּ לְדַעֵף. גַּם בְּשַׁבָּת - כְּאִשֶּׁר חוֹשְׁבִים אֲנֵנו שֶׁכְּבֵר הַגְּעֵנוּ לְשִׂיא מְבַחֲיִנֹת הַהַרְגָּשָׁה הָאֵלוּקִית וְאֵין בְּשִׁבְלֵי מָה עוֹד לְהוֹסִיף, וְגַם בְּטַמְאָה - כְּאִשֶּׁר חוֹשְׁבִים אֲנֵנו שֶׁרְחוּקִים אֲנֵנו מְאוֹד וְכְבֵר "אֵין סְכוּי" חֵס וְשְׁלוֹם. תִּמִּיד צְרִיכָה הָאֵשׁ לְבַעַר.

הבקור במפעל המרחק והמפגש המרגש עם היהודים שם עבר עליהם כמו חלום. חפצים של קדשה שהם משתמשים בהם ושומחים מאוד.

הילדים שתפו אותו גם בהכנות שלהם לפורים,

"הכנו כבר 74 משלוחי מנות!" ספר לו שמוליק בגאון.

"וחוץ מזה אני הכנתי משלוח מיוחד לחבר שלי תמיר, ורחלי ורבקי הכינו לחברות שלהם"

"אהה ככה זה עובד? בנים מכינים לבנים ובנות לבנות?" התעניין פני על פרט שלא היה לו ברור. "כן ככה כתוב, איש לרעהו ואשה לרעותה" הסביר שמוליק.

פני חשב רגע, "יש כל כך הרבה פרטים קטנים שאני לא זוכר ולא יודע. תנו לי רמז שייעזר לי לזכור כמה משלוחי מנות צריה לתת וכמה מתנות לאביונים?" בקש מהילדים.

"פשוט מאוד תזכור את הפסוק 'משלוח מנות איש לרעהו...' משלוח זה בלשון יחיד ומנות זה לשון רבים, אז לפחות משלוח אחד שיש בו 2 סוגי מאכלים" נתנה רחלי את הרמז הראשון, "ומתנות לאביונים" שניהם לשון רבים, לפחות 2 מתנות ל 2 אביונים..." המשיכה אותה רבקי.

"וואו רעיון..." שמח פני, "זה כל הזמן התבלבל לי בראש.. אז תודה לכם ופורים שמח ומבדח!!"

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

תקנו חכמים לקיים את מצוות התורה, לזכור את מעשיו הרעים של עמלק ולא לשכחם, בקריאת פרשת 'זכור' פעם בשנה. ובזכירה של פעם אחת בשנה מקימים את מצוות התורה. כי רק אם תעבר שנה שלמה בלא זכירת עמלק, הרי שענינו נעשה שכוח, אבל בזכירה של פעם אחת בשנה מקימים את המצוה. ותקנו לקרא את פרשת 'זכור' בשבת שלפני פורים, כדי לסמוך את זכירת עמלק למחית המן שהיה מזרעו.

תודה רבה לשלוחים ששלחו את תשובתם:

מנחם וילהלם כפר ויתקין ישראל

יוסף יצחק ריבני, סינגפור

מוטי מונדשיין סמולנסק רוסיא

יוסף יצחק ליצמן סיאול דרום קוריאה

מוסיא זבולון ברינאו צרפת

תוף כמה ימים כבר היו שקועים כלם עמק עמק בהכנות לפורים המתקרב ובא.

אמא כבר התחילה להכין את האכל לסעודה הגדולה שיערכו בבית חב"ד, אבא התרוצץ מפה לשם לסדורים שונים, והילדים כלם עסקו במרץ באריזת עשרות משלוחי מנות.

הטיסה וכל החוויה שהיתה מסביב נראתה היתה כל כך רחוקה לילדים, "לפעמים אני תוהה אם זה באמת קרה או שאני רק מדמיינת את זה" שתפה אותם רבקי בהרהוריה, "אבל שאני מבינה שאין מצב שכלנו מדמינים אותו דבר, פנראה שזה באמת קרה" צחקקה, "מעניין אם נגיע לשם עוד פעם מתישהו... זאת היתה חוויה כל כך מיוחדת" אמר שמוליק בטון חולמני.

לכן התרגשו הילדים לשירת הטלפון שהגיע אליהם הביתה. דוקא כשאבא ואמא לא היו בבית והם הילדים אלו שענו לטלפון.

זה היה פני, האיש שפגשו בשדה התעופה. הוא עבר אתם את כל הדרך והילדים ממש התחברו אליו.

הוא ספר להם איך הם מתכוננים במפעל, הקבוצה של היהודים שעובדים שם, לחג הפורים, לפי כל מה שהשליח למד אותם. השליח הביא להם מגלה כשרה, ועוד כל מיני

נושא / נושאים

מי שולט?

הלקח הכי חשוב מגזרת המן

למדינה אחרת שבה שולט מלך אחר וכן על זה הדרך. אולם כאן בתקופת אחשורוש לא הייתה פתרון שפצה פיון שהוא מלך על העולם כולו, וגם הגזרה הייתה להרג את כלם באותו יום.

ועכשיו תעצרו לרגע ותתבוננו: האם יתכן שדוקא בכזו תקופה טובה כשיש ליהודים קשר בבית המלוכה תגיע הגזרה הקשה ביותר שנחתה אי פעם על העם שלנו?

מדוע באמת נגזרה הגזרה?

רבותינו זכרונם לברכה מסבירים שגזרת המן הגיעה דוקא משום שהחניפו למלך הגוי. "משום שנהנו מסעדתו של אותו רשע". משום ענין שלא היה נח לקדוש ברוך הוא. רואים אנו כן מכאן בצורה הברורה ביותר כי הגזרה הקשה לא הגיעה בזמן ובמקום המתאימים מצד טבע העולם. אלא בדיוק להפך: דוקא בזמן שהכי לא מתאים לגזרה לבוא על פי טבע, דוקא בו היא הגיעה, ומאיזו סבה? גם לא סבה או התנהגות "טבעית" שהרגיזה את המלך וגרמה לו להעניש את היהודים, אלא דוקא בגלל התנהגות כלפי הקדוש ברוך הוא שמעל לטבע

לצום ולפעל

ובמעבר לא כל כך חד, בואו ונדבר קצת על בטול הגזרה. איך זה קורה. אסתר המלכה שומעת את הבשורה הקשה ומה אומרת למרדכי? מספרת המגלה שאומרת לו אסתר "לך פנוס את כל היהודים, וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת

לו נתבקש להניח את האצבע על תקופה לארץ ההיסטוריה היהודית, שהיתה הטובה ביותר לעם ישראל אי פעם - ללא ספק תקופת שלטונו של אחשורוש - לפני גזרת המן כמוהו - תהיה שם בין המובילות.

בעתוי נדיר ישבו באותה תקופה בני ישראל בשקט ובבטח בנחלתם וקבלו מקום של כבוד בבית המלוכה. רעיתו של המלך, האשה הכי קרובה אליו הייתה יהודיה, שר בממלכה היה מרדכי מהסנהדרין, לכאורה כמה קל לקבל כאן "פרוטקציה" אצל המלך. היהודים משפיעים, מכבדים אותם, מה יכול להיות יותר טוב? לא היו לישראל הרבה תקופות שכאלה.

אבל את ההמשך המר של אותה תקופת זמן, אין צורך שנוזכר אנחנו עבורכם: לפתע ברגע אחד, הסתבר שכל הקשר הקרוב לבית המלוכה היה בלון שהתפוצץ. פתאום הגיע המן הרשע שהעליל עלילות על היהודים, ואופס, בן רגע גזרה קשה ביותר נחתה על העם הקטן - "להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים".

וכמה שזה פרדוקסי. דוקא בתקופה שהיתה הטובה ביותר לעם ישראל הגיעה הגזרה הקשה ביותר לעם ישראל. בחנכה לא גזרו על הגופים. גם בתקופת פרעה, הגזרה הייתה על הזכרים בלבד. כאן לראשונה גזרו המלך פשוט להרג את כלם, ביום אחד. בכל תקופה אחרת, לו מלך ששולט היה גזר גזרה דומה על בני ממלכתו, עוד יכלו להתמודד איתה איך שהוא. היו יכולים לברח

ימים לילה ויום וגם אני ונערת אצום כן".

אם צפינו למשלחת מכבדת שתתארגן, או להפעלת "פרוטקציה" בבית המלוכה - הנה מתברר שבדייק להפך. איך מבטלים את הגזרה? עם תפלה לקדוש ברוך הוא, עם כנוס כל הילדים שיאמרו פרקי תורה. וגם אסתר: כאשר היא מתכוננת להכנס אל המלך בכדי לדבר עמו ולהשפיע עליו שיבטל את הגזרה, היא צמה שלושה ימים לפני. לא אוכלת ולא שותה. תנסו לדמין כיצד נראית אשה כזו שלא אוכלת כלום שלושה ימים: חורת. חלשה. עיפה. נטולת כל זהר או יפי. אז למה אסתר עושה זאת לעצמה? והרי כל הסבה שהמלך אוהב אותה היא רק משום יפיה החיצוני, אז דוקא כן שהיא באה למלך בכדי להשפיע עליו - היא זונחת אותו והורסת אותו כליל?

אלא שזה בדייק הנקדה: בדייק כמו הגזרה שהגיעה בעתוי הכי לא טבעי, והגיע רק משמים. כך גם בבטולה: אין כאן מקום לחשיבה מה מתאים יותר בדרך הטבע, הגזרה אנו רואים שמתבטלת דוקא כאשר לא מקשיבים כלל למה שיש לטבע לומר, ומתנהגים לפי רצון הקדוש ברוך הוא

ישראל מעל לטבע

נתן לומר כי על רגל אחת זהו ספורו של חג הפורים. גם שמראה לנו בחוש שישראל אינם כפופים חס ושלום להגדרות או הגבלות הטבע. ומזה הוראה כמובן לכל אחד ואחד מאתנו: הרבה פעמים מתכננים אנו תכנונים מתכנונים שונים בכדי

להיטיב את מצבנו, וגם כאשר משהו רע קורה - מנסים אנו ללא הרף למצא סבות טובות ורעיונות מצלחים בראש כיצד לבטל אותו. אז מחג הפורים אנו לומדים שבדייק להפך. יש לעצור. כי קיום עם ישראל אינו כפוף לחקי הטבע. ישראל הם מעל לטבע. כאשר נשפר ונודא שהמצב הרוחני שלנו כלפי קוננו מסדר הוא כדבעי, כפי שצריך להיות, או אז נדע כי גם שאר העניינים הגשמיים יסתדרו. בדייק כמו בפורים.

את יום חמישי הקרוב ולילו ננצל בעזרת השם כל אחד מאתנו לעזר ללא הרף לאבא ולאמא בפעילות פורים. נודא שכמה שיותר יהודים יקימו את מצוות החג; ישמעו את קריאת המגלה ויקבלו משלוח מנות. נארגן סעודת פורים גדולה בכדי לספר לכלם על הנס הגדול, ובעזרת השם, כאשר נשתדל להוסיף רק טוב בעולם נזכה שמשיח כבר יבוא ושאת התועדות פורים של השנה נעשה עם הרבי שלנו בבית חיינו, עמק עמק בגאולה השלמה. אמן.

על אור ישראל

בפנה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיקם השלוחים.

שאלות בעניני השליחות, שאלות בעניני הלמודים שלכם, ואפלו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

